

Selvfølelse, som havde slaaet Per allerede hin Dag i Kirken. Han blev staaende i nogle Skridts Afstand fra ham og hilste yderst høflig men i Tavshed og med Hænderne bag paa Ryggen. Hvorvidt han genkendte ham eller ej, var det ikke let at blive klog paa. Da Per havde forestillet sig, gjorde Præsten en Haandbevægelse henimod Sofaen, tog selv Plads i en Armstol noget derfra og spurgte forretningsmæssigt, hvormed han kunde være ham til Tjeneste.

Per fremførte sine Spørgsmaal, der angik Uddybningen af nogle Grøfter i Præstegaardens Englod. Præsten svarede, at han i Grunden ikke havde Lov til paa egen Haand at træffe Bestemmelser om Embedsjorden; men da det her kun drejede sig om Ubetydeligheder, turde han vel nok paa tage sig Answaret. Kun vilde han bede om, at der til mulig fremtidig Bevisførelse maatte blive udfærdiget en kort, skriftlig Fremstilling af de Ændringer, der ønskedes foretagne; hvilket Per beredvilligt lovede.

Den hele Forhandling stod kun paa i nogle faa Minutter og efterfulgtes af en længere Pavse. Præsten sad bøjet frem over sine sammenlagte Hænder og ventede aabenbart blot paa, at Per skulde gaa. Da Per nu virkelig gjorde Mine dertil, syntes det, som om han alligevel blev noget ængstelig for at have været uhøflig. Han spurgte ham, hvor han boede, og hvad han syntes om